

Жінка кричала «Мансе!» незалежності

Був перший день березня 1919 року — початок весни, відповідно до того як у місячному календарі позначають пори року. В Анджу — місті провінції Пхьонан (нині — Північна Корея) — температура повітря ще трималася нижче нуля, людям досі дошкуляв холод. Жінка намагалася зігрітися й заходилася готувати сніданок для своєї сім'ї. Розпаливши дрова для вогню, поставила рис на плиту. Цієї миті її увагу привернуло щось несхоже на щоденні ранкові клопоти. Вона потягнулася руками вгору і бережно дістала щось із картонної коробки, дбайливо замотане в бавовняну тканину.

У відблизках вогню і променях сонця, що пробивалися крізь щілину в дверях, жінка розмотала згорток, діставши з нього ще більший шмат тканини з червоно-синім символом інь-янь на білому тлі. Вона розгорнула його на столі — і малюнок на великому полотнищі став помітнішим: це був прапор Кореї. Вона ні на мить, навіть уві сні, не забувала емблеми свого народу. Несподівано її душу огорнув великий смуток, та почувши тихе схлипування доньки, яка вже прокинулась, жінка склала прапор, знову загорнула його і поклала назад до картонної коробки.

Із п'ятирічною дочкою на колінах селянка поснідала зі своїм чоловіком, котрий повернувся з ранкових робіт у полі, а тоді взялася за прибирання — в кухні, кімнаті, на ґанку та на подвір'ї. Після полудня, намагаючись здаватися безтурботною, вона вийшла з дому з дочкою за спиною, плекаючи надію в душі і міцно притискаючи прапор до грудей.

Вузька кам'яниста стежка до ринку Анджу звивалася через село. Вона

примикала до ширшого шляху, на якому жінка зустріла фермера, котрий вів корову, юнака з важкою ношею на А-подібній переносці та матір із клунком на голові... Усі прямували до ринку: дехто поспішав, а хтось ішов неспішною ходою.

Діставшись до ринку, жінка зупинилася перед рядом з овочами, в центрі найжвавішої його частини. Дитина, що спала на спині в матері, прокинулася. Мати повернула голову, поглянула на свою любу доньку і тихо всміхнулася. Ця посмішка матері для доньки була наймилішою в світі.

Раптом гучний крик пронизав ринкову метушню: «Незалежність Кореї! Мансе!». Жінка, мов той бігун, що почув постріл стартового пістолета, хутко витягнула з-за пазухи прапор Кореї. Енергійно розмахуючи ним, вона приєдналася до натовпу, вигукуючи: «Мансе, перемоги на десять тисяч років!». Вона кричала щодуху: «Незалежність Кореї! Мансе!». Перший вигук став сигналом, за яким люди на ринку почали виймати прапори Кореї й активно розмахувати ними над головами. Звідусіль лунали окрики: «Незалежність Кореї! Мансе!». Голос селянки звучав найгучніше. Шоковані несподіваним пожвавленням і появою десятків корейських прапорів, відвідувачі ринку, які не були готові до повстання, мали вирішувати, що робити. Хтось тікав, боячись можливих наслідків. Інші ж, хто вірив у незалежність своєї країни, долучалися до лав демонстрантів.

Жінка з нетерпінням чекала цього дня. Йому передувало чимало безсонних ночей, впродовж яких вона разом із донькою тремтливими руками шила прапор своєї країни. При світлі гасової лампи вони розмовляли про Корею, корейський народ, його віру, вікові традиції і значення руху за незалежність «Мансе». Слухаючи маму, маленька дівчинка кивала головою, вбираючи все, наче губка. Зараз же, притуляючись до матеріної спини, чула вигуки «мансе». Вона відчувала щирість і праведність селян та селянок, одягнених у біле, котрі готові були покласти свої життя, аби вибороти своїй країні право на існування.

Першого березня демонстрації незалежності проходили не лише в Анджу, вони одночасно спалахували в Сеулі та ширилися по всій країні. У багатьох місцях ще й супроводжувалися привселюдним зачитуванням Декларації про незалежність Кореї. Цей публічний протест не був просто марним символізмом, він став актом мирної, ненасильницької незгоди, гучним схваленням того, що корейський народ цінуватиме завжди.

Невдовзі демонстранти почули звуки свистків і стукіт чобіт. Десятки поліцейських, озброєних кийками і гвинтівками, стікалися до ринку. Вони без жалю лупцювали всіх, хто траплявся їм на шляху. Люди по обидва боки падали під ударами на землю, стікаючи кров'ю. Поліцейські не зважали ні на чоловіків, ні на жінок, не шкодували ні старих, ні молодих. Відчайдушно намагаючись захистити свою доньку, матір змушена була стримати сльози та відступити. Попри рішучість стояти до кінця, вона знала, що Бог прагне єдності між людьми, а це кровопролиття лише збільшить тягар болю в Божому Шімджон.

Та була й інша причина. Материнська інтуїція підказувала, що ще не настав час піднесення її країни. Щось нашіптувало матері, що колись у Кореї народиться жінка небувалої долі, жінка, яка розірве коло цього грішного світу. Ця світла надія в душі допомогла пережити приниження того дня.

Згідно з Божим провидінням, ще з біблійних часів завдяки абсолютній вірі та любові віруючих християн, те, що зародилося в переконаннях цієї жінки, з'явилося на світ за 24 роки. Її родовід продовжила Єдинородна Божа Донька, покликана втілити мрії в життя.

Я народилася в Анджу. Це місто було епіцентром корейського патріотизму, тож не випадково, перше знайомство Кореї з християнством відбулося саме тут. Тією жінкою, котра підтримувала Рух за незалежність, залучаючи до цього свою доньку — мою матір — і мене, була моя бабуся Чо Вон Мо. Мені було лише два роки, коли історія моєї країни зробила новий поворот, звільнившись від японської окупації.

Того дня, 15 серпня 1945 року, моя бабуся Чо Вон Мо знову з дитиною за спиною вигукувала «Мансе!», однак цього разу тією дитиною була я. Бабуся кричала і радісно розмахувала національним прапором, захоплюючись новою свободою, яку здобула наша країна.

Учениця середньої школи Хан Хак Джа зі своєю бабусяю Чо Вон Мо, котра брала участь у демонстраціях за незалежність Кореї 1919 року

Бог обрав нашу сім'ю, в якій три покоління поспіль народжувалося по одній-єдиній доньці: Чо Вон Мо — моя бабуся, яка присвятила свою душу Рухові за незалежність; Хон Сун Е — моя мати, жінка, котра цілеспрямовано віддала свою душу і тіло, аби втілити віру в те, що вона зустрине Христа Другого пришествя, і я — одна дитина Хон Сун Е, єдина дочка третього покоління. У вирі гноблення народу Корейського півострова народилася Єдинородна Божа Донька.

Пишучи ці рядки 2019 року, в столітню річницю Руху Першого березня за незалежність, я слідую мрії моїх предків, мрії віків — завершенні Божого провидіння — спасіння всієї Землі.

Revision #4

Created 16 October 2022 19:46:06 by andres

Updated 9 November 2022 16:01:46 by andres